

Barvrouw

Van de week las ik een verhaal over De School, een Amsterdamse club die een toevluchtsoord vormt voor mensen die een veilige ruimte zoeken, oftewel een plek waar ze niet worden afgerekend op hun huidskleur, seksuele geaardheid of ideologie.

Het bestuur had serieuze problemen, bleek uit een reconstructie, omdat het niet luidkeels sympathie had getoond voor de Black Lives Matter-beweging tijdens de veelbesproken demonstratie in Amsterdam. In plaats daarvan postte men iets commercieels op Instagram.

Er werd een inspraakavond georganiseerd, of eigenlijk een tribunaal. Helaas heb ik hier te weinig ruimte voor een transcript, maar waar het op neerkwam, alles en iedereen in het progressieve management was té wit en daarom werd een barvrouw van kleur, zonder noemenswaardige leiderskwaliteiten, met dwang, toegevoegd aan de directie. Deze kwestie in Amsterdam is niet alleen lachwekkend, ze is tevens exemplarisch voor de groepspsychose waarin veel linkse wereldverbeteraars in beland lijken te zijn. Ze

willen zo graag empathisch overkomen, dat ze het contact met de realiteit volledig kwijt zijn geraakt.

Want voor de goede oorde: op

dix moment wordt de antiracisme-beweging grotendeels aangejaagd door mensen die een rekening willen vereffenen. Het gaat ze al lang niet meer om erkenning, maar eerder om boetedoening. Het zou me normaal gesproken allemaal koud laten, ware het niet dat deze geradicaliseerde stem de overhand begint te krijgen in het racisme-debat. En dat straalt af op andere migrantenkinderen die veel genuanceerder tegen de problemen aankijken, of in elk geval constructief een dialoog willen aangaan.

Toen de NPO een antiracismedag in elkaar had geknutseld, organiseerde de harde kern van de antiracisten zijn eigen avond in een hoofdstedelijke culturele instelling. Daar vertelde een witte jongen dat hij tijdens demonstraties soms beter zijn muil kon houden, want hij had geen recht van zingen, vanwege zijn huidskleur. Deze week las ik dat een zwarte activiste niet met een witte man wilde daten – ook vanuit pigment-overwegingen.

Ik weet het niet, hoor. Maar de antiracisten beginnen zo langzamerhand met hun dictaten en bespiegelingen steeds meer trekjes te vertonen van de tirannen die ze willen bevechten. Het is duidelijk dat gelijkheid en dominantie iets te makkelijk door elkaar worden gehaald, en het zou me niet eens verbazen als dat bewust gebeurt. Een goed gesprek is altijd zinrijk, maar dan wel zonder doorgeslagen fanatici, als het even kan.

Antiracisten krijgen trekjes van tirannen die ze bevechten